

Б

БАРБАРА ТЕЙЛЪР

БРАДФОРД

Драматичният финал на сагата за Ема Харт

ТРИУМФЪТ на

ХАРТ

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД

ТРИУМФЪТ НА ХАРТ

© Barbara Taylor Bradford
Copyright © 2005 by Beaji Enterprises, Inc.
© Маргарита Терзиева, превод
© Димитър Стоянов - Димо,
художествено оформление на корицата
© Издателство *ЕРА*, София, 2010
ISBN: 978-954-389-083-5

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД

**ТРИУМФЪТ
НА ХАРТ**

ЕРА

Първа част

Квартет

Завистта умира от собствените си стрели.

Средновековна поговорка

2.

Видя я отдалече да се отправя към асансьора, явно бързаше към горните етажи на магазина. Беше невъзможно човек да не забележи огненочервения ореол около лицето ѝ и да не се загледа в изискания силует на перфектно ушития черен костюм. Костюмът би могъл да се стори на някого прекалено строг, но нежните бели ивици на яката и маншетите придаваха финес на красивата дреха.

Тя беше копие на Ема Харт и го знаеше, защото всички ѝ го повтаряха от години. Казваха, че ѝ е одрала кожата, че е умна и съобразителна като нея, и Джак Фиг, шеф на охраната в „Хартс“ и стар семеен приятел, не правеше изключение. Докато проследяваше пътя ѝ, той се запита дали някой ѝ е казвал, че освен характера и външността на прабаба си, единствено тя носеше и нейния сексапил.

Джак тръгна след нея към асансьора. На устните му заигра лека и някак тъжна усмивка. Още навремето той бе предвещал, че именно тя ще бъде новата Ема Харт. Още от бебе Линет О’Нийл беше негова любимка и за него нямаше съмнение, че от младото поколение Харт тя е най-умната и най-практичната.

Мислите му неочаквано се прехвърлиха към Еван Хюс и Гидиън Харт, които щяха да се женят след десетина дни. Еван Хюс – новата роднина от Америка. Каква история само! Изпратена от умиращата си баба Глинис Хюс, в Лондон при Ема Харт, Еван пристига тук преди около година и бързо открива, че търсената от нея личност от трийсет години не е между живите. Влиза в „Хартс“, още първия ден се натъква на Гидиън и се влюбва в него. Както и той в нея. От пръв поглед. „Любовта от пръв поглед е велико нещо и не се случва често“ – помисли си Джек. Еван впечатлява Линет дотолкова, че тя веднага я наема на работа... и принуждава Пола да се разрови в миналото на семейството. Тя открива, че Еван е внучка на чичо ѝ Робин Ейнзли, любимия син на Ема.

Това бе изскочило на бял свят преди няколко месеца. Сега между тях нямаше тайни. С присъщото им благородство всички от семейството приеха радушно Еван и се постараха да ѝ дадат усещането, че е една от тях. По-късно се запознаха и с родителите ѝ, Оуен и Мариета Хюс, и ги включиха в списъка на семейството без протести и мърморене.

Единствено Джонатан Ейнзли, синът на Робин, им обяви война. Той ненавиждаше цялата фамилия, но години наред омразата му беше насочена към Пола. Заради интригите и атаките му срещу нея и останалите Джек го държеше непрекъснато под око, независимо в коя част на света се намираще Джонатан. Искаше да е в течение какво планира този човек, за кога го планира и най-важното – къде.

В момента Джонатан Ейнзли беше в Лондон и това караше Джек да бъде нащрек. Той не преставаше да се тревожи за сватбата на Еван и Гидиън. Церемонията бе определена за деветнайсети януари, събота, в малката църква на Пенистоун.

Джек знаеше, че сега мишените са Еван и баща ѝ, както преди бяха Пола и Линет. Приликата на Линет с Ема бе подклаждала злобата му към нея години наред. Но сега вниманието му беше насочено към новооткрития му брат. Джек бе сигурен в това, независимо че Оуен беше

незаконен син на Робин. Колкото до Еван, нейната вина беше, че е внучката, за която Робин винаги беше мечтал.

Джак стигна до последния етаж, обходи пространството с поглед и забеляза Линет в конферентната зала. Отвори остъклената врата и извика:

– Линет! Добро утро.

Тя се обърна и щом го видя, на лицето ѝ светна усмивка. Изтича към него и го прегърна.

– Каква приятна изненада, Джак! Как ме откри?

– Нали знаеш, че съм добър в тази работа – засмя се той. – Видях те да се качваш в асансьора и тръгнах след теб. Ти си радост за старите ми очи, красавице. Радвам се да те видя отново. Как мина медения месец?

– Прекрасно. Барбадос беше горещ, Ню Йорк – студен. Но беше хубаво. И на двете места изкарахме чудесно. Въпреки това се радвам, че вече съм у дома. И че те виждам.

Тя познаваше Джак още от бебе и го чувстваше по-скоро като чичо, отколкото като колега. Пъхна ръка в неговата и го поведе към столовете до подиума.

– Знаеш ли, и аз исках да те видя, за да поговорим за сватбата на Еван и Гидиън – каза тя, заведе го до масата в центъра и го настани на един стол срещу себе си.

– Всичко ще бъде под контрол. Охраната ще бъде многочислена, както на твоята сватба миналия месец. Няма място за притеснение.

Тя кимна и продължи:

– Ако питаш за мама, тя остана в Йоркшир за още няколко дни. Каза, че иска да си почине, но всъщност е решила да помогне на леля Емили и чичо Робин за приема. След църквата ще отидем в Пенистоун Роял. Мама можеше да организира всичко и сама, но другите настояваха да се включат. Чичо Робин го прави заради Еван, а леля Емили – заради Гидиън,

любимото дете. Нали знаеш, за него само най-доброто. Но не си признава, че ѝ е любимец.

– Че признал ли е някой някога такава нещо? – погледна я Джак насмешливо. – Особено в това семейство?

Линет се засмя:

– Не, но това не значи, че няма фаворит. Всички обичат Гидиън, знаеш го. Той е единствен и неповторим.

Това изявление веднага накара Джак да се замисли за брата на Гидиън, Тоби, който трябваше непрекъснато да се състезава с малкия си брат. Тоби ревнуваше, това беше ясно. Но сега не му беше времето да обсъждат това.

– Така е – кимна Джак и продължи: – Преди да замине, майка ти ми даде списъка с гостите на Емили, а два дни преди това получих и този на Гидиън. Струва ми се, че не виждам имена извън тези от семейството.

– Да, така е – отвърна Линет, но не се впусна в подробности.

Джак изчака известно време, но когато разбра, че тя няма да продължи, заговори с променен, делови тон:

– Трябва да ти кажа нещо, Линет... Джонатан Ейнзли е в Лондон. Искам да го знаеш.

– Този човек винаги се появява в най-неподходящия момент! – извика Линет с внезапно изтънял гласец. Сърцето я прободеше. Докато оправяше яката си, той видя, че ръката ѝ трепери.

– Всичко е под контрол – побърза да я увери. – Хората ми го следят денонощно, ето как научихме, че е тук.

Предпочете да премълчи, че тази сутрин Ейнзли е забелязан от другата страна на улицата пред магазина в Найтсбридж, загледан във входа му, и продължи спокойно:

– Казвам ти го, защото ти обещах да те държа в течение. Просто да го знаеш... да се пазиш.

– Ще се пазя, Джак. Предупреди ли Гидиън? – Вгледа загрижено в него тя. Зелените ѝ очи помръкнаха от тревогата.

– Не още.

– Ако искаш, мога аз да говоря с Еван?

– Не, недей. Това ще я разстрои, а сега тя се намира в много деликатно положение.

– Но се държи. А и бебетата ще се родят в края на февруари, най-късно в началото на март. Но ти си прав. По-добре да не знае, че онзи мръсник се навърта наоколо. Двамата с Гидиън заминават тази събота за Пенистоун Роял и ще останат там до сватбата. Мисля, че в провинцията тя ще се чувства по-добре.

– Там е по-безопасно за нея – каза тихо той. – Къщата е напълно обезопасена. Истински Форт Нокс.

– И аз ти благодаря за това. Предполагам, че Гид те е наел за новата къща, където ще се преместят, когато Еван роди, нали? Обзалагам се, че първата му работа ще е да инсталира охранителна система.

– Наистина ще инсталира и наистина ме нае – усмихна се Джак. – Къщата е прекрасна, истинска антика, и двамата полудяха от радост, когато я обявиха за продажба. Особено Гидиън, защото се оказа, че някога тя е била собственост на баща му.

– Да. Купили са я заедно с моя баща, когато са били млади – кимна Линет. – Гид ми каза, че скоро ще могат да се нанесат.

– Да, така е. Но нека да се върнем към гостите. Мислиш ли, че може да се явят поканени в последния момент? Хора извън семейството, имам предвид?

– Съмнявам се. Еван няма приятели извън роднините. През цялото време беше ангажирана с Гидиън, а в магазина – с мен, Индия и Теса. Ох, чакай малко. Има една двойка, собственици на хотела... Джордж и Арлет Томас.приятели на баща й. Бях сигурна, че ще ги покани, но...

– Поканила ги е – прекъсна я Джак. – Те са в списъка на Гидиън.

– Е, това е. Не се сещам за друг.

Той кимна.

– Казах ти, че ще има достатъчно охрана, но ще имам нужда и от твоята помощ. Ако нямаш нищо против, разбира се.

– Казвай.

– Ти познаваш добре всички поканени на сватбата. Би забелязала непознат човек по-бързо и от мен. Както и от всеки друг. Аз познавам всички членове на рода, но няма как да огрея едновременно навсякъде. Ето затова ми трябваш. Дръж очите си на четири, обръщай внимание на всеки, и ако видиш непознат, веднага уведоми мен или някого от хората ми. Веднага, разбираш ли?

Линет кимна.

– Може да сложа жица или както там го наричате. С микрофон и слушалки, каквито носеше ти на моята сватба.

Джак избухна в смях, надигна се от мястото си, но седна отново. Погледът му се изпълни с възхищение. Линет беше изключителна. Нямахте друга като нея... с изключение на Ема, докато беше жива. Тя щеше да предложи същото.

– Защо се смееш? – засегна се Линет.

– Защото само ти и прабаба ти бихте предложили подобно нещо. Боже мой, толкова приличаш на нея!

– Радвам се, че го казваш. Но да се върнем на сватбата. Нали бих могла да сложа слушалки и микрофон? Какво може да ме спре? Или кой?

– Никой, разбира се, но не мислиш ли, че това ще разтревожи роднините ти? Особено твоята пралеля Едуина?

– Не и Едуина. Ако види микрофон на ревера ми, веднага ще поиска един и за себе си. Знаеш, че тя е нашият генерал, готова е да поеме командването и при най-малкия сигнал за тревога. Тя е върхът.

– Така е – сподави смеха си Джак.

Линет винаги успяваше да го разсмее, но освен умна и прозорлива тя беше смела и решителна, и един ден, той можеше да се закълне в това, именно тя щеше да управлява магазините „Хартс“. Беше безспорна звезда.

– Е, какво ще кажеш? – попита нетърпеливо тя. – Ще ми дадеш ли микрофон?

– Всъщност идеята не е лоша – отвърна той, но все още се колебаеше. Притесняваше го фактът, че Пола може да се разсърди на дъщеря си за нейната ексцентричност.

Сякаш прочела мислите му, Линет се обади:

– Мама би възразила, ако разбере. Но не е необходимо да научава. Ще скрия микрофона си зад голямо цвете. Слушалките също няма да се забелязват. Косата ми е дълга и ще ги покрива.

Отметна червената си грива и впери зелените си очи в неговите.

– Да, косата ти е дълга – измърмори Джак, стана и погледна часовника си. – Слушай, ще те намеря по-късно. Нека да го обмисля. Но може би няма да е необходимо. Все пак сватбата ще бъде доста скромна.

Той тръгна към вратата и преди да излезе, се обърна:

– Има и още нещо. Майка ти ми каза, че обслужващият персонал ще бъде от местни хора, наемани и в миналото. Мога ли да разчитам, че ще ги провериш преди тържеството!

Тя кимна, стана и се приближи към него.

– Този уикенд ще помоля Маргарет да се увери, че всички са проверени хора. Разбира се, ще имам грижата за тях. Джулиан също. Той познава всички, нали сме израснали заедно?

Докато говореше за съпруга си, усети, че сърцето ѝ прелива от любов. Джулиан беше детската ѝ мечта и още като малка тя бе сигурна, че един ден ще бъде негова съпруга.

– Благодаря ти, красавице.

Линет тръгна с него, за да го изпрати. Преди да отвори вратата, го докосна лекичко по рамото и попита тихо:

– Джак?

– Кажй? – погледна я въпросително той.

– Наистина ли мислиш, че Джонатан може да създаде неприятности?
Да направи нещо лошо?

– Всъщност не. Той е достатъчно умен и не би предприел необмислен ход. Но предпочитам да съм крачка пред него. Трябва да съм сигурен.

Двамата се усмихната и Джак си тръгна. Линет остана на прага на вратата и докато го изпращаше с поглед, благодари на Бог за късмета, че именно той се грижи за безопасността им. Тъмната сянка на Джонатан Ейнзли се настани в съзнанието ѝ. Какво би могъл да направи той? „Всичко“ – отговори си тя. Знаеше, че човек като него е готов дори и на убийство. Линет потръпна зиморничаво. Братовчед ѝ беше ръководен от зъл гений. Истински социопат, той не би се спрял пред нищо, за да ги унищожи. Майка ѝ също мислеше така, а тя рядко грешеше. „Трябва да си отварям очите през цялото време“ – каза си Линет, докато се връщаше в залата.

3.

Еван разрови купчината с маркери, избра един с дебел писец и написа със силно наклонен почерк върху кремавата папка „Младоженки“. После я постави в единия край на бюрото, усмихна се и я потупа с любов. Докато не седна пред компютъра преди около час и не започна да принтира вече разработените материали по темата, тя не беше имала никаква представа колко работа е отметнала по новата си идея за етаж за младоженки.

Зае се да прочете всичко писано от нея седмици наред, осъзна, че вече има сериозна база, въздъхна доволно и подреди материалите в папката. Надяваше се Линет също да хареса нещата ѝ. Сигурно щеше да ги хареса. Но какво щеше да каже Пола? Щеше ли да им разреши да направят булчински етаж за сметка на другите отдели?

Еван нямаше отговор на този въпрос. Имаше само усещане за предстоящи неприятности и конфликти. Осъзнала, че днес няма да намери решение, тя прогони мисълта от съзнанието си. „Сега имаме да готвим друго ястие“ – си каза, прибегвайки до странния начин на изразяване на Линет.

Стана от бюрото, мина покрай дългия работен плот и отиде към масата в другия края на кабинета, отрупана със снимки на наскоро купената от Гидиън къща в Йоркшир. Изведнъж изпита непреодолимо желание да ги разгледа още веднъж.

Седна и измъкна една снимка от купчината. После взе втора. Трета. И отново изпита познатото вълнение. Най-после щеше да си има собствен дом, да се грижи за него и ще живее там с Гидиън и близнаците. Нямаше търпение да се премести, да подреди стаите и да създаде свое гнезденце с любимия си Гид. Любовта ѝ беше толкова силна, че нямаше търпение да стане негова съпруга.

Докато разглеждаше снимките и отделните предложения за обзавеждането на къщата, си спомни онази октомврийска съботна утрин преди три месеца, когато я зърна за пръв път.

Гидиън я заведе в малкото живописно селце Дейлс в Западен Тенфийлд. Обясни ѝ, че иска да ѝ покаже една стара къща.

– Винаги съм я харесвал и разбрах, че сега е обявена за продан. Единствената ми тревога е, че е малко порутена. Но все пак ти предлагам да я погледнем и да преценим дали можем да направим нещо хубаво от нея.

Еван се съгласи веднага, въпреки изненадата си, че той мисли за Йоркшир, при положение че и двамата работят в Лондон. Освен това можеха да отиват в имението на родителите му винаги, когато искат да избягат за няколко дни от суматохата на големия град. Но веднага осъзна, че целта му е да си имат собствена къща след раждането на близнаците, защото апартаментът му в Лондон, където живееха сега, щеше да се окаже тесен за нарасналото им семейство. Идеята за къща в Дейлс изведнъж я превлече и развълнува.

По пътя научи, че Уест Тенфийлд се намира на половината път между Пенистоун Роял – голямата, закупена някога от Ема Харт къща, която сега принадлежеше на Пола, и Алингтън Хол – дома на неговите родители, наследен от дядо му, Рандолф Харт.

Малко преди да стигнат до селото, Гидиън сподели със смях, че някога къщата в Уест Тенфийлд е била собственост на баща му и на Шейн О'Нийл. Уинстън и Шейн бяха на една възраст и приятелството им се беше зародило още в детството им. Дватама бяха постъпили заедно в Оксфорд. Вероятно са купили имота като инвестиция, с намерението да го ремонтират и продадат с печалба. Но постепенно двамата ергени се привързали към къщата и решили да я оставят за себе си. Връщали се в нея всеки уикенд и това продължило, докато Уинстън се оженил за Емили Барстоун, майката на Гидиън. Шейн останал в къщата още няколко години, но без стария си приятел се чувствал самотен и убедил Уинстън да я продадат. Уинстън дал съгласието си и тя била купена веднага, щом излязла на пазара. През следващите години не била сменяла собствениците си.

– Татко ми каза, че е видял обявата за продажбата ѝ – я осведоми Гидиън, докато паркираше пред издигнатата върху малък хълм на края на селото къща. – Каза ми да не се тревожа, каквото и да е състоянието ѝ, защото навремето двамата с Шейн на практика я били построили отново.

Ела, скъпа, агентът ми даде ключове. Хайде да я разгледаме и да видим става ли за наш дом.

Слезе от колата, мина от другата страна и ѝ помогна да слезе. После бавно я поведе към портата от ковано желязо. Стената беше каменна, много висока и много стара. Между древните камъни имаше мъх и лишей, над ръба се подаваха короните на високи дървета.

– „Бек Хаус“ – прочете тя, заставайки пред портата. – Името ми харесва.

Той ѝ се усмихна и я поведе по алеята към къщата:

– Казва се Бек Хаус*, защото през землището минава малък ручей – ѝ обясни.

Къщата я омагьоса още в мига, когато я зърна, и тя реши, че иска да живее в нея, независимо от състоянието ѝ. Тя беше прекрасна.

Разположена в малка долчинка, основната ѝ сграда беше заобиколена от високи чинари и стари дъбови дървета. Ниска и несиметрична, къщата беше изградена от местен камък в стил Елизабет I. Имаше високи комини и оловни прозорци, а дървената фасада напомняше за времето на Тюдорите.

С помощта на баба си Глинис Хюс Еван си беше създавала ясна представа за традиционна английска къща. И в онази хладна и слънчева октомврийска утрин тя видя тази своя представа на живо. Когато Гидиън пъкна стария ключ в огромната ключалка, сърцето ѝ заби като лудо в гърдите.

Беше толкова развълнувана, че никога нямаше да забрави онзи миг, когато пристъпи прага ѝ и влезе във вестибюла. Изведнъж ѝ стана леко на душата. Убедена, че къщата има добро излъчване, тя си каза, че двамата с Гидиън и децата не могат да не бъдат щастливи в нея.

*beck – планински ручей (англ). – Б.пр.

Еван си спомняше ясно всяка своя стъпка из големите празни стаи, но пълни със слънчева светлина, виждаше в съзнанието си танцуващия из въздуха прах. Мислено влезе отново в огромната старовремска кухня с открити греди от тъмно дърво по тавана, видя многокрилите прозорци и невероятно голямото каменно огнище – истинска семейна кухня, сърцето на къщата. Нямаше домакиня, която да не си мечтае за такава. Сервизните помещения на първия етаж бяха просторни и функционални и това й хареса. За разлика от тях спалните на втория бяха по-малки, но уютни и създаваха усещане за интимност.

– Идеална за семеен дом – каза тя. – Точно за нас. При това е част от семейната история.

– Точно така – отвърна той и я целуна по устните. – Да я купим ли, любов моя?

– Разбира се – се засмя тя и добави, бърчейки нос: – Стига да не е съвсем разбита.

Гидийн се засмя.

– Мисля, че не е, поне не и отвътре. Отвън дървената облицовка трябва да се подмени и боядиса, каменната част ще се огледа внимателно, но иначе намирам, че е истинска находка. Татко твърди, че основата ѝ е солидна, а стените – здрави, и мисля, че е прав.

И така решението беше взето в средата на стаята, която впоследствие обявиха за хол, и три седмици по-късно къщата беше тяхна.

Еван взе една от снимките и се вгледа в нея за пореден път. Вътрешността вече беше изцяло ремонтирана, стените и вратите – боядисани, подовете – поправени и лакирани, комините – почистени от местния коминочистач, а прозорците блестяха от чистота.

Бек Хаус беше готова и очакваше новите си собственици. През следващата седмица с Гидийн и Емили щяха да отделят малко време, за да уточнят цвета на завесите, килимите и дамаската и да помислят за мебелировката. Много от дървените мебели, предимно антики, бяха

подаръци от Емили и Пола. Двете бяха разровили вехториите по таваните си и бяха открили истински съкровища.

Еван изпрати на баща си снимки на най-интересните от тях и той ѝ веднага ѝ отговори с имейл, за да изкаже възхищението си от тях. По негово мнение антиките бяха от времето на крал Джордж и той ѝ писа, че няма търпение да пристигне в Англия, за да ги разгледа.

Еван отвори електронната си поща и прочете отново последното му писмо, щастлива, че взаимоотношенията им най-после се нормализираха, дори двамата сякаш бяха станали още по-близки. Радваше се, че Оуен е преодолял неприязънта си към Харт и изглеждаше доволен, че тя се омъжва за един от тях, за разлика от миналата година, когато беше категорично против семейството и демонстрираше открито враждебните си чувства.

Леко почукване по вратата я накара да вдигне глава от компютъра и преди да е дала разрешението си, Рут Шелинг, новата ѝ секретарка, показва русата си глава.

– Имате ли нужда от нещо? – попита тя, жизнерадостна и свежа, както винаги.

Въпреки лекия си характер Рут беше съвестна в работата си и проявяваше загриженост за шефката си от първия ден на новата си работа.

– Не, благодаря, Рут. Но ще съм ти благодарна, ако ми донесеш бутилка минерална вода. Нека да не е газирана.

– Няма проблем. Връщам се след секунда.

– Чакай малко, Рут – извика Еван. – Приготвила съм нещо за Линет. Би ли го оставила в кабинета ѝ?

Стана, взе бежовия плик от бюрото и ѝ го подаде.

Рут пристъпи в стаята и пое плика с широка усмивка.

– След малко съм при вас – изчурулика тя и изчезна зад вратата.

Еван се усмихна. Младото момиче се справяше чудесно, сякаш за него нямаше трудна или досадна работа. Откакто постъпи преди няколко седмици, всичко вървеше гладко, и тя вече се питаше как е успявала да се справя с всичко преди това. „Винаги изоставах“ – призна си, върна се зад бюрото си и влезе в пощата си, за да види, дали има нови имейли. Нямаше нищо и тя се зарадва. Работата започваше да ѝ тежи, вече си мечтаеше да се оттегли на тишина и спокойствие в Пенистоун Роял.

Пола беше настояла Еван да остане там десетина дни до сватбата и тя се беше съгласила с удоволствие. Чувстваше се добре в голямата къща, където бе прекарала по-голямата част от уикендите през последната година. Знаеше, че имението е купено през трийсетте години от нейната прабаба и обичаше атмосферата в онзи дом, усещаше попилия в стените му дух на Ема Харт. Чувстваше го като свой. Всички се държаха мило с нея, стараеха да я приобщат. Маргарет, прислужницата, майчински загрижена за здравето ѝ през последните месеци, непрекъснато се суетеше около нея.

Емили не се засегна, че Еван предпочита Пенистоун пред Алингтън Хол, заяви, че за бъдещата ѝ снаха, ще е най-добре да отседне там, където се чувства като у дома си. Майката на Гидиън беше една от най-милите жени, които беше срещала, много забавна и цапната в устата като Линет.

Когато спомена пред Пола за това, тя се засмя и във виолетовите ѝ очи проблесна игриво пламъче.

– И двете приличат на Ема. Тя също не се замисляше какви ги говори. Линет е наследила нейната прямота. Баба винаги казваше, каквото мисли. Лани е същата.

– Право, куме, в очи – подметна Еван и двете се засмяха.

Уинстън Харт, бащата на Гидиън, също беше добър и открит човек. Дватамата с Емили я накараха да се почувства специална веднага, щом започна да излиза с Гидиън. Показаха ѝ недвусмислено задоволството си от избора на сина им. Еван не можеше да мечтае за по-мили свекър и свекърва, нито за толкова симпатична сестра на Гидиън като Натали,

завърнала се наскоро от Австралия. Натали беше красива и сърдечна млада жена и двете веднага си допаднаха.

Единствено Тоби, братът на Гидиън, остана някак настрана от вълненията в семейството. Линет сподели веднъж, че той ревнува родителите си от Гидиън.

– Бракът му с онази актриса се разпадна почти веднага, затова вероятно му е приятно, като гледа щастието ви.

Лоялна към Гидиън, Еван не искаше да Тоби, затова кимна мълчаливо, без да задава допълнителни въпроси. За неин късмет в този момент Линет погледна часовника си и като установи, че закъснява за събрание, изхвърча от стаята. Нито една от тях не повдигна повече този въпрос.

Еван стана тежко от стола, върна се при масата и се зае да разглежда снимките на сватбените подаръци, направени от Гидиън. Всички до един бяха уникални, не само скъпи, но и много хубави. Гидиън беше казал със смях:

– Няма да ги забутаме на тавана. Ще си ги ползваме.

И тя се беше съгласила.

– Здравсти. Как си, скъпа? – чу глас и подскочи на мястото си. Явно не беше чула почукването на вратата.

Обърна се и ахна от изненада. На прага стоеше двайсет и три годишната ѝ сестра Ангард. Цялата в червено, от кашмирения шал до високите токчета на кожените ѝ ботуши. Но това, което я изуми най-много, бе косата ѝ – боядисана в платиненорусо.

Мина известно време, докато Еван дойде на себе си.

– Какво правиш тук? Мама ми каза, че ще дойдеш другата седмица.

– Но реших да подраня. Искам да разгледам Лондон, преди да заминем на север.

Еван стана, посрещна сестра си и я целуна по бузата. Прегърна я сърдечно и каза:

– Защо стоиш на вратата? Хайде, влизай!

Ангард влезе и огледа стаята с присвити очи.

– Кабинетът ти е фантастичен. Винаги успяваш да си намериш хубаво място за работа.

Еван се направи, че не я чува, и предложи:

– Най-добре е да свалиш шала и палтото, защото тук е доста топло. В гардероба има закачалки.

Искаше да събере снимките от масата, преди сестра ѝ да ги е видяла. Знаеше колко любопитна е тя. Но закъсня. Ангард вече напираше към вътрешността на помещението. Еван избърза, застана пред масата и се обърна към нея.

– Да седнем на онзи диван – предложи бързо. – Там е най-удобно. Искаш ли нещо? Чай, кафе?

Ангард поклати глава. Остана в средата на стаята и огледа сестра си. Само след секунда възкликна:

– Не мога да повярвам. Ти си огромна!

И се засмя, но смехът ѝ беше рязък и насечен, без капчица съчувствие.

– Имам чувството, че се готвиш да родиш не две момченца, а цял слон.

Еван потръпна, но не отговори. Ръцете ѝ неволно закриха корема, сякаш да го защитят. Познаваше достатъчно добре сестра си и усети прозиращата зад думите ѝ завист. Още от дете беше такава. Все ревнуваше, все се опитваше да я ужили. Еван пое дълбоко въздух и каза:

– Предполагам, че с мама сте отседнали в хотела на Джордж?

– Да. Мама също идва насам. Решихме да обядваме с теб. Имаш ли нещо против?

– Не, разбира се – отвърна бързо и не показа раздразнението си, че майка ѝ не се беше сетила да ѝ позвъни предварително. Днес в магазина имаше много работа и обядът не беше в графика ѝ. Искаше да изпълни всичките си задачи, преди да излезе в отпуск по майчинство.

Ангард я заобиколи, застана до масата и видя снимките. Фотографиите на мебелите веднага грабнаха вниманието ѝ. Гласът ѝ се вдигна с една октава, когато възкликна:

– Всичко е в стил Джордж!

Очите ѝ зашариха по масата, не пропускаха нищо. Тя взе една снимка от купчината, огледа я и вдигна поглед към Еван.

– Откъде се взе всичко това?

– От тавана на Пенистоун Роял. Къщата на Ема Харт. Сега там живее нейната внучка и моя началничка, Пола О’Нийл. Пола ни подари този бюфет. Бил е захвърлен на тавана от години.

– Захвърлен? Кой може да направи подобно светотатство? Това струва цяло състояние. Покажете ли го на оценител?

– Не още. Чаках татко. Изпратих му снимки. Все пак той е един от най-големите експерти в тази област.

– Знам това, нали работя с него? Кога му ги изпрати?

– Преди три-четири седмици – отвърна Еван.

– Защо не ми ги е показал? – измърмори на себе си сестра ѝ и стисна устни.

– Може да е бил зает и да е забравил за тях – предположи Еван и се зачуди на свой ред защо баща ѝ не е показал снимките на дъщеря си. Нали двамата работеха заедно в антикварния магазин? И нали точно тази дъщеря беше неговата любимка?

– Това ли е къщата? – наведе се над масата сестра ѝ и се загледа в другата купчина със снимки.

– Да. Нарича се Бек Хаус.

– Много е хубава – изрече през зъби Ангард, без да се обръща към Еван.

Очите ѝ шареха алчно между снимките на отделните стаи на къщата и онези на мебелите, изровени от прахта, за да красят дома на сестра ѝ.

Изведнъж се изправи и им обърна рязко гръб. Стрелна с поглед Еван и каза студено:

– Добре си се погрижила за себе си. Винаги успяваш да се наредиш, нали? Когато живееше при нас, въртеше всички на малкия си пръст – мама, баба и особено татко и дядо. Ти беше тяхната любимка. После беше Илейн. Аз винаги съм била на опашката.

– Не е вярно – възрази тихо Еван. – Не си била на опашката. Никой не беше последен. Нямахте пръв, нито последен. Татко се отнасяше еднакво с всички:

– Ха-ха! Не забравяй с кого говориш. Аз не съм ти Илейн. Виждах всичко, нищо не ми убягваше. Аз съм осиновената. Във вените ми не тече кръвта на Хюс. Не съм като теб. Ти беше тяхната принцеса, скъпа.

– Ох, Ангард, моля те, стига вече! Илейн също е осиновена, но татко ви обича не по-малко от мен – повиши тон Еван.

– Защо вярваш на думи?

Младата жена поклати глава и тръгна към стола, внезапно усетила слабост. Този спор ѝ бе дошъл до гуша. Ангард повтаряше тези глупости години наред, убедена, че тя стои на най-ниското стъпало на семейната пирамида. Вечните ѝ оплаквания и сръдни ядосваха баба ѝ. Баща им не им обръщаше внимание, а в желанието си да я успокои майка им, я глезеше и угаждаше на всичките ѝ капризи, като пренебрегваше Илейн, другата им осиновена сестра.

– Ти си неговата принцеса – набра скорост Ангард. – Най-добрата, най-умната, най-красивата. Винаги си била златното момиче на татко и ние знаехме, че ако не блестим като теб, ще бъдем зачеркнати от списъка му. Или ще бъдем вписани в черния му списък. Избери си едно от двете.

– Това са глупости – възрази Еван, опитвайки се да запази спокойствие. – Не беше така.

Но сестра ѝ не я слушаше.

– И все още си неоспорим пример за нас. Не може да не си го забелязала. Великата Еван. Внучката на знаменитата Ема Харт. Талантливата и умна Еван, достойна да заеме висш пост в управата на „Хартс“. Без да си мръдне пръста. И толкова красива, че омагьосва веднага принц номер едно на фамилията. Приказно красивия и приказно богат Гидиън. И веднага се заема да осъществи мечтата на свекъра си за наследник. Но, разбира се, не просто един. Това е Еван все пак. Дава му направо два наследника накуп. И свекърът е в краката на великата Еван, стои там и чака двете си велики внучета.

– Престани, моля ти се! – прошепна Еван.

Изведнъж ѝ се стори, че в стаята е прекалено задушно.

– Сега пък какво съм на правила? – запита Ангард с леден тон.

– Непрекъснато се бориш с мен. Както го правеше, когато бяхме малки. Знаеш, че в тези битки няма победител.

– Нищо подобно не правя – тросна се сестра ѝ. – Просто ти казвам как стоят нещата. Илейн също се разстрои, като чу за сватбата ти. Татко говори само, как ще те отведе до олтара, как ще те предаде в ръцете на съпруга ти. Все ти си в устата му – булката на булките!

– Защо дойде тогава? – кипна Еван. – Щом се чувстваш толкова пренебрегната, защо ще присъстваш на сватбата?

– Мама настоя да дойдем всички.

– Нямаше нужда! – извика Еван, олюля се и побърза да се хване за облегалката на стола.

Искаше да седне, но разклатен от разтрепераната ѝ ръка, столът се измести и тя падна тежко на пода. Извика, притисна корема си с ръце и се сви на една страна.

Неспособна да помръдне от шока, Ангард остана като закована на мястото си. Преглътна тежко и прошепна:

– Добре ли си, Еван? Еван? Как се чувстваш?

Тя не отговори, изстена и сви колене, все още с ръце на корема. Лицето ѝ бе пребледняло като тебешир.

– Еван, кажи нещо! – извика Ангард и най-после пристъпи към нея.

– Не знам – едва отговори сестра ѝ. – Извикай секретарката ми... Рут.

В същия момент вратата се отвори и Рут влезе с бутилката минерална вода. Зад нея се подадоха главите на Линет и Мариета Хюс.

– Боже мой! – извика Мариета, щом видя дъщеря си на пода, и бързо излезе пред Линет и Рут. Падна на колене до нея и разтреперана от тревога, заповтаря: – Какво стана? Какво стана, за Бога?

– Извикайте лекар. Не искам да изгубя децата си. Няма да... – изстена Еван и лицето ѝ се обля в сълзи.

Барбара Тейлър Брадфорд
ТРИУМФЪТ НА ХАРТ
американска

Лилия Анастасова
редактор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД